

РЕШЕНИЕ

№ 5536

гр. София, 01.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 11.06.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Стефан Станчев

ЧЛЕНОВЕ: Миглена Недева

Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **3157** по описа за **2021** година докладвано от съдия Миглена Недева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е касационно и е по реда на Глава дванадесета, чл.208-228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във вр.с чл.72, ал.4, изр.2 от Закона за Министерството на вътрешните работи /ЗМВР/.

Образувано е по касационна жалба на Л. С. М. против Решение от 24.11.2020 г., постановено по НАХД № 10959/2019г. по описа на Софийски районен съд, НО, 1 състав, с което е отхвърлена жалбата на Л. С. М. против Заповед за задържане на лице № 875/16.4.2019 г., издадена от полицейски орган при 06 РУ – СДВР.

Жалбоподателят, чрез адв. В., навежда доводи за постановяване на решението на въззивния съд в нарушение на материалния закон, допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила и необоснованост на изводите, както и в нарушение на целта на закона. Твърди се, че не били обсъдени възраженията на жалбоподателя, направени пред районния съд, че в заповедта липсват мотиви и описание на фактическата обстановка и това, че не са посочени доказателства за извършено престъпление. Излагат се съображения, че съдът е достигнал до необоснован и неправилен извод, че към момента на задържането административният орган не е разполагал с данни за извършено от жалбоподателя конкретно престъпление, както и че заключението на съда е неправилно и немотивирано. Жалбоподателят не споделя извода на СРС, че при издаване на отменената заповед правилно е приложен и принципът за съразмерност при упражняването на

правомоцията на полицейския орган. Иска решението и оспорената заповед да бъдат отменени. Претендира и направените по делото разноси.

Ответникът, К. К. Н. - полицейски орган при 06-то РУ на СДВР, с процесуален представител юрк. П., излага съображения за неоснователност на жалбата и законосъобразност на издадената заповед. Моли съда да отхвърли жалбата, както и за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град, XX касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна.

Касационната жалба е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Подадена е в срока по чл.211 от АПК от надлежна страна, за която е налице правен интерес от оспорването и срещу подлежащ на оспорване съдебен акт.

Разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

С обжалваното решение съдът е отхвърлил жалбата на Л. С. М. против Заповед за задържане на лице № 875/16.4.2019 г., издадена от полицейски орган при 06 РУ – СДВР, с която на основание чл.72 от Закона за Министерство на вътрешните работи е наложена принудителна административна мярка /ПАМ/ задържане за срок до 24 часа на М..

Въз основа на приетите по делото доказателства, от фактическа страна се установява, че на 16.04.2019 г., в 14:50 часа ответникът в настоящото производство, в качеството му на полицейски служител, издал Заповед № 875 от 16.4.2019 г. за задържане на лице, с която касаторът е задържан за срок до 24 часа на основание чл.72 от ЗМВР, във връзка с досъдебно производство ЗМ 844/2019 г. относно престъпление по чл. 346, ал. 1 от НК.

Преди това, пострадалият от престъплението П. П. съобщил, че на 09 срещу 10 април 2019 г. му е бил противозаконно отнет лек автомобил Л. Р. с рег. СА 9999 РР, управляван от него и собственост на юридическо лице (л. 5 гръб от ДП), като на 10.04.2019 г. бил проведен и разпит на пострадалия.

След оперативно издирвателни дейности е установен маршрутът на откраднатия автомобил, това, че същият е бил съпровождан и от друг лек автомобил марка Б. с рег. [рег.номер на МПС] . Били установени и лицата, съпричастни към транспортирането на автомобила – Б. Л. и П. Х.. В хода на досъдебното производство бил разпитан като свидетел Б. Л., който в разпит, проведен на 16.04.2019 г. (л. 18 от ДП), заявил че Л. М. (който впоследствие бил разпознат и идентифициран от свидетеля в проведено разпознаване – л. 31 от ДП), му предложил да вземе джипа Л. Р. и му дал ключовете за джипа, след което Л. отишъл на 09.04.2019 г. при джипа и го закарал в кв. К..

Същият ден, в 14:50 часа е извършено задържането на М., който на 17.04.2019 г. в 14:40 часа е освободен.

Задържаният попълнил декларация, че отказва да участва в разпознаване на живо, поради което на 16.04.2019 г. от 19:35 до 19:40 часа било извършено разпознаване от Б. Л. на Л. М. по снимки.

За времето от 21:10 часа до 21:25 часа на 16.04.2019 г. било извършено и претърсване и изземване в дома на Л. М., на което той също присъствал.

За да отхвърли жалбата, СРС от правна страна е изложил подробни

съображения, че оспореният акт е издаден от компетентен орган, в изискуемата от закона форма и при спазване на материалноправните и административно-производствените правила.

Решението е валидно, допустимо и правилно и следва да се остави в сила.

Не са налице сочените от касационния жалбоподател отменителни основания.

Съдебният акт е постановен при материалноправните изисквания на приложимата нормативна уредба, а формираните правни изводи са обосновани и законосъобразни. Правилни са изводите на СРС, че заповедта е издадена от компетентен орган – полицейски орган по чл.57 ЗМВР, съдържа задължителните реквизити по чл.74, ал.2 от ЗМВР, както и че при издаването ѝ не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила и материалния закон.

Неоснователно е възражението на касатора, че не е дадено описание на фактите и обстоятелствата, довели до неговото задържане.

Задържането на основание чл. 72, ал. 1 ЗМВР за срок не по - дълъг от 24 часа, е принудителна административна мярка по смисъла на чл. 22 ЗАНН.

И настоящият състав приема, че заповедта е мотивирана достатъчно ясно, доколкото от фактическа страна е цитирано досъсебно производство ЗМ 844/19г., както и че лицето се задържа за извършено престъпление по чл.346, ал.1 НК.

Разпоредбата на чл.72, ал.1, т.1 ЗМВР предоставя възможност на полицейския орган по негова преценка да задържи лице, „за което има данни за извършено престъпление“.

Тук следва да се при разлика между принудителната мярка по чл.72, ал.1 ,т.1 от ЗМВР „задържане за срок до 24 часа“ и „лишаването на свобода като наказание по смисъла на наказателното право. В случая, за издаване на заповедта за задържане не е необходимо да са налице доказателства за осъществено от задържаното лице престъпление, а е достатъчно само да са налице данни, че то може да е извършило престъпление, т.е. достатъчно е да е налице вероятност за това. Задържането като принудителна мярка се предприема с цел започване на разследване срещу вероятния извършител на престъплението или с цел да се предотврати възможност на лицето да се укрие и спрямо него да може да бъде проведено наказателно преследване. За да упражни правомощието си по чл.72 ЗМВР, е достатъчно полицейският орган да разполага с данни за извършено престъпление /независимо от какъв характер е - от частен или общ/ и без да е необходимо да съществуват достатъчно доказателства, установяващи виновността и отговорността на лицето, а е достатъчно само предположение за извършено престъпление. Това следва и от обстоятелството, че една от основните функции на полицейските органи, съгласно разпоредбата на чл.70 ЗМВР е именно да предотвратяват и разкриват престъпления.

Оспорената заповед е издадена и в съответствие с целта на закона - да се предотвратяват и разкриват престъпления, като временно се ограничават правата на лица, за които има данни, че са извършили престъпления, в това число и правото свободно да се придвижват.

В настоящия случай, за лицето са били налице данни, че е участвал в извършването на престъплението и задържането му е било необходимо както с цел започване на разследване, съответно с цел да се предотврати възможност на лицето да се укрие и спрямо него да може да бъде проведено наказателно преследване, т.е. да не се осуети наказателното преследване.

За времето, в който лицето е задържано са били проведени и необходими следствени

действия, посочени по-горе.

Предвид горното, касационната инстанция счита, че в случая мярката не е неразумна и не може да определи задържането като произвол. Принципът на съразмерност не е нарушен. Правата на касатора не са засегнати в по-голяма степен от необходимото за постигане на преследваната цел.

Наложената принудителна административна мярка не е създавала по-големи ограничения на правата на лицето от предвидените в закона с оглед обезпечаване на работата на полицейските органи по разкриване и предотвратяване на престъпленията.

Предвид горното, настоящият съдебен състав намира, че обжалваното решение като правилно следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на делото и своевременното претендиране от ответника на юрисконсултско възнаграждение, на основание чл.143, ал.3 и ал.4 от АПК и чл.78, ал.8 от ГПК, вр. чл.144, вр. чл.228 от АПК, чл.37, ал.1 от ЗПП и чл.24 от НПП, следва да му бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение от 100 лева.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2, предл. първо от АПК, Административен съд София-град, XX касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 24.11.2020 г., постановено по ахд № 10959 / 2019 г. по описа на Софийски районен съд.

ОСЪЖДА Л. С. М. от [населено място], ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 / сто/ лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.